

КОТКИТЕ

по книгата на Т. С. Елиът
"Премъдростите на стария опосум за котешкото битие"

ВСИЧКИ ТЕКСТОВЕ
ПЛЮС СИНОПСИС, ОПИСАНИЕ НА ГЕРОИТЕ
И СПИСЪК НА ИЗПЪЛНЕНИЯТА

Съдържание:

	СТРАНИЦА
ТЕКСТОВЕ	3
1. Възхвала на котките	3
2. За имената на котките	5
3. Покана за бал	6
4. Писана, домашната котка	7
5. Рум Тум	8
6. Гризабела, блудната котка	9
7. Бонвиванко	10
8. Стори-пакост и Джери Белята	11
9. Вехтият Котак	12
10. Битката на песовете	13
11. Балът	15
12. Спомени - реприза	16
13. Мигът на щастието	17
14. Гюс, котаракът-театрал	18
15. Трака-трак, един ж.п.-котарак	19
16. Неуловимият Макавити	21
17. Магичният мистър Мистофелис	22
18. Спомени	23
19. Пътуване към златоносната жила	24
20. Как да се обърнем към котката?	25
СИНОПСИС	26
ГЕРОИ	28
ИЗПЪЛНЕНИЯ	31

Възхвала на котките

Да си роден дете на слепотата?
 А смееш ли да виждаш в тъмнината?
 Крал в очите да погледнеш?
 И на трона му да седнеш?
 Белегът от зъбите ти да е лош
 повече от гласа ти посреднощ?
 Можеш ли да бъдеш вечно сам
 без да разменяш гордост за салам?

Котките знаят, а също умеят,
 веднъж наумят ли си, ще успеят
 и мигом забравят мир и покой
 защото са котки, котки от сой.

Хвърлят ли те на земята,
 падаш ли си на краката?
 Обзема ли те тревога неясна
 щом буря далечна носи опасност?
 А помниш ли пътя
 към златоносната жила?

Котките знаят, а също умеят,
 веднъж наумят ли си, ще успеят
 и мигом забравят мир и покой
 защото са котки, котки от сой.

А да умееш да яздиш метла?
 Да познаваш алхимията на света?
 Да си рожба на рая и изчадие на ада,
 свиреп като буря и тих като вада?
 Видя ли Алиса къде я скриха?
 А беше ли, когато сфинкса градиха?
 Ако тъй е, то значи е факт -
 че 100% котка си (котак).

Между покриви летим с невидим трапец
 и навсякъде носим глътка живец.
 Салто-мортале? Нищо работа значи.
 Отлични жонгльори сме и въжеиграчи.
 Можеш ли като певец от класа
 да пееш Росини на няколко гласа?
 Като истинска котка
 да започваш със "К"?
 И твои да са улицата,
 кварталът, градът?

Котките - властници на нощта
достигат невиджана висота,
кътат парченца небесен простор
и пеят "Алилуя!" в ангелски хор.

Божествена мистерия безкрайна
на същност котешка потайна.

Отвъд катедралния купол и свод -
за вечната котка вечен живот!

Котки безстрашни и верни до гроб
на всички без оглед на техния род.

Котките знаят, а също умеят,
хвалебствия гласно за себе си пеят
забравили що значи сън и покой -
защото са котки, котки от сой.

Котки практични и драматични,
котки прагматични и фанатични.
Котки-оракули или риторични,
котки скептични и диспептични.
Котки педанти и романтични
котки-лентяи и котки критични.
Алегорични и метафорични,
котки мистични и статистични.
Злобни, жлъчни или политични,
котки канцеларски и истерични,
котки религиозни или пък цинични.

Съзирам човек с изненада в очите
и с неуверена сякаш походка.
Не мога да повярвам, нима е възможно
да не знае що е истинска котка?!

За имената на котките

Имената на котките? Материя трудна,
ще си кажете "този навярно е луд"
не едно или две са - не е ли чудно,
по три има всяка - не всява ли смут?
Първото име е съвсем обичайно,
като Пол или Джон - ако питате мен,
не е нито превзето, нито случайно -
просто хубаво име за всеки ден.
Ала тя се нуждае от специално име,
неповторимо като нея то трябва да е.
Как иначе Мункустреп или Бомбалерина
щастливо опашката своя ще вее?
И това не е всичко; голямата тайна
не достига никога вашите уши
третото име е име незнайно,
за което котката вечно мълчи.
И щом забележите как в медитация
тя е потънала - какво ли й става? -
Недейте се чуди на тази ситуация,
тя името свое безкрай съзерцава.
Име единствено, тайно и лично,
което всяка котка си знае отлично.

Покана за бал

Котки и котенца, излезте навън,
месец да знаете как е огрял!
В нощта на нощите не мислете за сън,
излезте, защото е време за бал!

Събират се котките веч толкоз години
в един ден особен, и падне ли здрач
с песни и танци и веселия буйни
приветстват избора на своя водач.
На разсъмване рано щом пукне зората,
в тишината, по-гъста от лепкава кал
думата царска слага край на играта
и сочи кого за нов живот е избрал.
Сега тръпнем в очакване на чудесата,
изгубили търпение, сън и покой
поглеждаме право в очите съдбата
и питаме: кой ли е? Кой ли е той?

Писана, домашната котка

Писана бе една домашна котка
с грациозна и изискана походка;
с красива леопардова окраска
и много мека пухкава опашка.
По цели дни на стълбите седеше
или на своето чердже лежеше
тъй както всяка котка подобава
щом себе си дълбоко уважава.

Ала щом уморен си отиде денят
и всички кротко заспят,
то ето - удря и нейният час,
тя към мазето се втурва завчас,
загрижена за мишките, горките,
чиито маниери не са най-добрите.
Строява ги върху две рогозки,
да ги учи на светски обноски
Писана бе една домашна котка,
беше тя възпитана и кротка.

На щорите под бялото въженце
беше ѝ любимото местенце.
Там на перваза цели дни лежеше
и все предеше ли, предеше
тъй както всяка котка подобава
щом себе си дълбоко уважава.

Ала щом уморен си отиде денят
и всички кротко заспят,
то ето - удря и нейният час,
тя към мазето се втурва завчас.
Тя бе убедена, че всички хлебарки
мечтаят да бъдат нейни другарки.
Във хаоса, мрака и дупки безчет
тя бързо въведе дисциплина и ред;
даде им смисъл и цел във живота,
която преследват с голяма охота.

Прекрасна котка е тя!
-Благодаря ви, благодаря.

Рум Тум

Мяу! Рум Тум е странен котарак!
- Яребица предпочитам пред фазан.
Ако ми дадете къща, ще поискам двор;
двор ако дадете, ще поискам къща.
Покажете мишка, ще поискам плъх
плъх ли ми дадете, ще поискам мишка.

Ама че е странен този котарак!
- Аз си го признавам, а нима е грях?
Прави каквото намеря за добре...
И никой и нищо не може да го спре.

Рум Тум понякога е голяма досада!
- Щом ме пуснете вътре, искам навън.
Вечно чакам и стоя пред вратата,
ала вляза ли, тутакси искам вън!
С радост се пъхам във всеки гардероб
но заклещя ли се, вдигам адски шум.

Ама че е странен този котарак!
- Аз си го признавам, а нима е грях?
Прави каквото намеря за добре...
И никой и нищо не може да го спре.

Този котарак е странно животно!
- Всички познават капризния ми нрав.
Риба предлагате? Ще поискам дивеч;
няма ли риба, не бих хапнал и зайче.
Ако дават сметана, дърпам се и мръщя
обичам всичко да докопам сам.
И чак като ме видите омазан до ушите
ще я скриете на най-високия шкаф.

Той е ужасен, знайно е тука.
- Обаче въобще, въобще не ми пука!

Най-обичам в гръб да ви изненадам,
със съскане и мяукане да нападам.

Ама че е странен този котарак!
- Аз си го признавам, а нима е грях?
Прави каквото намеря за добре...
И никой и нищо не може да го спре.

Гризабела

Спомнете си онази,
що днес пристъпя плахо
в светлината на улична лампа
като призрачна сянка
с проскубана козина
на мръсни петна,
с поглед премрежен
и насълзени очи...

Долнопробни бордеи тя обитава
с репутация лоша и съмнителна слава.
Мъкне се в пивници и кръчми разни
където се случват неща безобразни.
Друг би си с пепел посипал главата -
как ли е още жива, горката?
Нима сте допускали, че тази отрепка
бе някога тъй впечатляваща гледка?

Гризабела? Гризабела??

Някога тъй впечатляваща гледка,
днес Гризабела е същинска отрепка.

Бонвиванко

Идат ни гости - не кожа и кости,
Бонвиванко тежи сто кила!
Той живее разкошно из клубове нощни
в най-люксоznата част на града.
Него всеки познава и пръв поздравява
а той неизменно отвърща с поклон.
Нима има друг с тъй изискан сюртук
и безупречно чист панталон?
Сред целия елит няма по-знаменит
котарак с тъй пухкаво тяло.
И е истинска чест да виждаме днес
Бонвиванко, целият в бяло.

- Че рядко, признавам, ви навестявам,
но не е лесно - душата не трае.
Повеляват правилата, такава е играта:
всеки мястото в живота си да знае.
По тази причина, щом скове люта зима
мигом търся си топло местенце.
Не ще забележите мен из строежите
да скитам като бездомно детенце.
Обръщам внимание с голямо старание
на ловците в сезона на дивеча.
И полегнал на хлад след обилен обяд
най-обичам да сръбвам коняче.
Бързам ли, значи чакат вкусни погачи
в механата "Сиамски близнаци".
Изглеждам ли капнал, значи съм хапнал
зеле, пудинг и салата от раци.

И преминава ден след ден във забрава
по елитни клубове и в меко легло.
Съвсем не е чудно, че спи непробудно
и че качва кило след кило.
Кантарът ни няма цифра толкоз голяма
и се чуди какво да покаже.
Аз живота обичам, на него се вричам
Бонвиванко така ще ви каже:
до последния час ще помня за вас
кат' за слънце прекрасно изгряло.
Животът е лесен, животът е песен,
Бонвиванко е целият в бяло!

Стори-пакост и Джери Белята

Джери Белята и Стори-пакост
са знаменит дует котараци.
знаменити клоуни и комедианти,
любимци на журналисти и папараци.

Нашата славата се носи далеч,
кой не знае и нашата история?
толкоз години обитаваме веч
в горичката на гара "Виктория".
Семейство щом прави неделен обяд
едва ли някой заплашва го глад:
ордьовър, пуйка и сос за ориза...
но ето, готвачът сконфузено влиза,
за да ви предложи с глас съкрушен
да отложите обяда за някой друг ден,
че печеното от фурната е дало фира
и ужасните котки са виновни за това!

Двамата котаци са чудесен тандем:
Стори-пакост и Белята Джери.
Мислите, че е въпрос на късмет?
Да знаете - те са страхотни авери.
През къщата минем ли като тайфун,
никой не може да се зарече
Стори-пакост ли бе или Джери Белята,
а може би и двамата зверове.
От столовата долита ли врява
или в килера щом напечено става,
или в библиотеката от стария скрин
се счупи ваза от династията Мин,
то всички заканително свиват умрук:
"Тези разбойници пак ли са тук!"

Джери Белята и Стори-пакост!

Вехтият Котак

Кой ли би могъл да иде пак?
Как кой ли? - Вехтият Котак.

На очите си да вярвам ли?
Нима това е знак,
че иде - ето го - пристига
Вехтият Котак!

Той пази старинен житейски обет,
преражданията безброй са история -
на притчи писател и на псалми поет
от времето кралица Виктория.
Девет съпруги погребал наред,
бих рекъл - даже дузина,
с деца, внуци, правнуци безчет
днес се радва на почит незрима.
С поглед така безметежен и благ
край стената на припек поседнал,
този той достолепен и древен котак
днес отново изглежда модерен.

На очите си да вярвам ли?
Нима това е знак,
че иде - ето го - пристига
Вехтият Котак!

Макар да съм на възраст
и да провлачвам крак,
със мен шега не бива -
със Вехтия Котак.

Битката на песовете

Събират се котките веч толкоз години
в един ден особен, и падне ли здрач
с песни и танци и веселия буйни
чакат тежкия избор на своя водач.

За битка легендарна ще чуете сега,
макар и отдавна отминала тя:
за невиждана кучешка свада и как
намесил се един внушителен котак.

Кучето (псето), туй всеки го знае,
е гордо, надуто и обича да лае.
Били кротки, разправят, хрисими даже;
но нима някой вярва, кой ще ми каже?
Бау, бау! - из града ни техният лай
се носи от единия до другия край.

Но случи се тъй, че цяла седмица
било тихо и кротко; та коя душица
кучешка би понесла подобно нещо?
И страстите се нажежили горещо...
Чух хората да разправят така -
всичко започнало съвсем на шега
и никой не смятал да вдига врява,
но белята е беля, че неволно става.
от скришни погледи и недомлъвки
до препирня и неподелени мръвки -
бау-бау и джаф-джаф... техният лай
се чул на града чак до другия край.

Каквото и да говори съседският син,
виновен за всичко бе китайският хин.
Дочули шума, събра се дружина
от улици и паркове - цяла дузина.
Разнесе се лай, и крясък, и вик
на неразбираем китайски език.
Вдигат глъчка и си нямат хабер,
че задава се Йоркширски териер.

Кучета има от всякаква нация -
Русия, Холандия и Далмация;
от кроткия пудел до огромния дог,
дето се смята за кучешки бог.

Но всички нека бъдат наясно,
че с мен шегите са нещо опасно.
Шотландските ми роднини известни
най-вече са като бойци чудесни.
Строиха се всички в боен ред,
когато полиция плъзна навред.
От покрив, тераса, балкон или двор
попълни се лаещият кучешки хор:
бау-бау и джаф-джаф... техният лай
се чул на града чак до другия край.

От страсти невиждани, непознати
земята разтресе се и се заклати;
някой тъй се уплаши от шумната банда
че начаса повика пожарна команда...
Внезапно от мазето с трясък и гръм
огромен котак изскочи навън.
Очите му - яки пламтящи кълба,
зъбите - мълния, разсякла нощта.
Не ще зърнете даже и в самия ад
звяр като него свиреп и космат.
Препатили вече от лапата тежка,
кучетата мигом си взеха бележка
и още щом дочуха бойния вик
вкупом всички изпариха се в миг.
А полицята? Едва се опомнила тя,
но наоколо нямамо жива душа.
Чест и слава на този котак!
Всички кучета и котки най-накрая
поемат път към ада... или рая.

Балът

Котки и котенца, излезте навън,
месец да знаете как е огрял!
В нощта на нощите не мислете за сън,
излезте, защото е време за бал!

Котките биват черни и бели,
котките са по-скоро дребни.
Те стават особено чаровни и смели
настъпят ли пролетните концерти.
Котките имат лица приветни,
котките имат искрящи очи.
Бродят из тайни улички тесни
в очакване на първите лунни лъчи.

Котките, знае се, израстват бавно;
макар пухкави, те не са едри на ръст.
Но да се забавляват умеят славно,
свирейки флейта само с един пръст.
Преди луната навън да изгрее
всеки приготвя своя тоалет.
Измива се и гледа пръв да успее
да бъде сресан, да бъде напет.

Котките биват черни и бели,
средни на ръст са, кажи-речи,
но скокове правят невероятни
и святкат със своите лунни очи.
Сутрин гласа ни не ще чуете, хора.
Следобед ли? Отново цари тишина.
Обладани от магията на Терпсихора,
почакайте само да изгрее луна!

Котките биват черни и бели,
котките, казват, малки били.
Ако буря се случи и вълн да вали,
на топло правим своите бели.
Ако пък случим на хубаво време
и златен слънчев диск е огрял,
ние се припичаме и кротко си дремем
докато настане време за бал!

Котки и котенца, излезте навън,
месец да знаете как е огрял!
В нощта на нощите не мислете за сън,
излезте, защото е време за бал!

Гризабела

С проскубана козина
на мръсни петна,
с поглед премрежен
и насълзени очи...

Полунощ...
мълчи паважът.
Усмива се на себе си
безпаметна Луната.
В ореола на лампите -
дивен танц на листата,
гонен на вятъра
от тихия стон.
Всеки светлик
прави своя магия,
гласове глухи долитат
и тишината разтреперват.
Зора зори...

Спомени...
Насаме с Луната
и отминали усмивки.
Сякаш помня красотата,
сякаш щастието познавах;
нека спомените оживеят,
спомените ни ще надживеят...

Мигът на щастието

Мигът на щастието...
прелита, отминава
а смисълът потъва във забрава
но все по нещичко във нас остава
отвъд разбиране и смисъл:
щастието.

На миналото
праховете напластявани
живот, живот
и поколение след поколение
придават на битието
привкус странен -
ефирен и неизразим.

Спомени...
Обърни се към Луната -
нека споменът те води,
душата нека се разтвори
за да открием щастието си в нея
и заживеем нов живот.

Гюс, котаракът-театрал

Гюс в театъра по цял ден седи,
не съм ли ви казвал за него преди?
Аспарагус се казва, но му викаме Гюс
за по-накратко. Цветът му е дюз,
раздърпана козината, кльощаво тялото
и от старост често потреперва цялото
На младини се справил с много задачи
днес не е заплаха за разни гризачи.
Макар славата му да се носи преди,
вече не е първа младост, уви.
Ала щом със своята дружинка юнашка
зад някоя кръчма седнат на чашка,
ако някой почерпи, спокойно и бавно
Гюс разказва за своето минало славно
Той е бил безспорно театрална звезда
и то от световна величина.
Непременно ще каже как като артист
веднъж седемкратно е викан на бис.
Ала най-мистичният и величествен миг
бе щом зърна отблизо фантомния лик.

Изиграл съм роли аз всевъзможни,
все още ги помня - прости и сложни.
Знаех трикове, гегове и бях успял
да открия безгрешно котка в чувал.
Мигом сменях маска на радост с печал
и не знаех що означава провал.
Гласът ми смекчава най-кораво сърце
щом ролята взема във свои ръце.
Най-обичах мелодраматични ситуации -
тогава обирах най-много овации;
пантомимата щом излезе на мода,
повярвайте, грабвах роля след роля.
Ала най-мистичният и величествен миг
бе щом зърнах отблизо фантомния лик.

Ще научите, черпите ли по чашка джин
как се е снимал и с Ерол Флин.
Бил в Шекспиров театър жива находка,
щом остро почувствали нужда от котка
Младежта не знае що значи школовка,
не владеят нито една хитра уловка.
Не усещат актьорската трупа, битието
а само наблягат на дима и питието.
Тъй промълви Гюс и поклати глава,
- Ех, отминаха славните времена.
И нищо вече не е както преди,
днес всички се имат за суперзвезди.
Та кое е сравнимо с величавия миг
когато зърнах отблизо фантомния лик?

Трака-трак, един ж. п.-котарак

Трака-трак, Трака-трак,
железопътен котарак

Светнал като нов, влакът е готов
да замине с вечерната поща.
Но го няма Трак, виден жп-котарак
и къде ли губи се още?
Портиери и пазачи, и прочие зяпачи
все повтарят неговото име.
Ах, къде е Трак? Че без този котарак
влакът просто няма да замине.
Вече закъснява, пътниците подлудява
и началникът издава тежък стон.
Начаса се появявам и гласно заявявам
че съм бил зает в товарния вагон.
Семафори смутени като две очи зелени
скоро дават път на този влак.
Ето, най-накрай за най-северния край
с пощата поема Трака-трак.

С лапа на сърце казвам: в моите ръце
е спокойствието на вечерния експрес.
бдя над товарачите, даже над пазачите
и особено щом всички спят нощес.
Честичко минава и грижливо проверява
дали пътниците по места са.
И днес, и преди най-внимателно следи
за произшествия в 1. и 2. класа.
И окото му да мига, тутакси пристига
ако нещо подозрително усеща.
Всеки бандит става кротичък и свит
щом види Трака-трак че е насреща.
Обръща на плачка необмислена играчка
и със него въобще шега не бива.
Видите ли Трак да шета в някой влак,
той навреме без премеждия пристига.
Няма съмнение какво удовлетворение
е да си получиш пощата навреме.

На меките легла блеснали от чистота
всеки пътник с радост ще задреме -
с нощни лампи, места за пътни чанти
и бутон за климатична инсталация;
а има и мивка, за да можете с усмивка
да излизате от всяка ситуация.
С усмивка нескрита кондукторът пита
как обичате сутрешния чай.
Аз съм гаранция че до всяка станция
окей ще бъде всичко, то се знай.
И сладкия ви сън нощ докато е навън
мишка не ще дръзне да смути -
че за вашия покой един същ жп-герой
не престава никога да бди.

Трака-трак, Трака-трак
виден жп-котарак.

Нося своята вахта без да се оплаквам
и час по час подкрепям се с кафе -
в чашата с лапка слагам уиски капка,
колкото да виждам по-добре.
Пътниците спяха и така и не разбраха
как до крайната гара влакът стигна.
При сянка на съмнение или подозрение
мигом щях полиция да викна.
Аз съм винаги готов и при първия зов
на помощ притичам се веднага.
На своя пост той е винаги готов
и очаква го заслужена награда.
С опашка ви махва и с радост очаква
нова среща с вас Трака-трак;
за вашата поща той грижи се още -
всяка нощ с експресния влак.

Неуловимият Макавити

Макавити е мистериозен звяр, наричат го "тихата стъпка".
От малък престъпник отявлен, той смело закона потъпква.
Целият "Скотланд ярд" го издирва за не една кражба, измама
ала на местопрестъплението Макавити го няма.

Макавити е жива напаст за здравето на нацията;
той не признава ничий закон, дори на гравитацията.
"Как? Владее левитация?" - в почуда факир онемява.
Факт: на местопрестъплението Макавити го няма.

Дори и всичко да претърсите, самички и по двама;
истината е една: Макавити го няма.

Макавити е рижав и кльощав като клечка;
срещнете ли го, ще го познаете без грешка.
Очите му изпити са, козината - набраздена;
мустаците му са несресани, опашката - занемарена.
Глава поклаща и замира подобно на змия.
Мислите го за заспал ли? Той буден е, ха-ха.

Макавити е ненадминат в изкуството да изкушава -
същински демон в облик котешки, изчадие на ада.
В съседна пряка ще го срещнете, канавка или яма.
Ала разкрие ли се престъпление, Макавити го няма.

На всички вдъхва уважение, макар да лъже на комар;
напразно неговите отпечатьци отдавна търси "Скотланд Ярд".
Ако килер ограбили са, или златар е разорен;
ако изчезне млякото, бездомен пес е удушен -
щом е разбита оранжерия, или пък пламне слама,
недейте да се чудите - Макавити го няма.

Макавити е ненадминат, изискан и учтив -
друг котарак не ще намерите от него по-вежлив.
Алиби здраво вечно има, достатъчно за двама:
каквото и да се е случило, Макавити го няма.
Говори се, че всяка котка с белите си позната
(за Стори-пакост ви говоря и негови събрата)
е само пионка на Макавити; а градът ни - полигон
в ръцете (а по-право, в лапите) на котешкия Наполеон.

Магичният мистър Мистофелис

Трябва да открием Вехтия Котак...!

Попитайте мага Мистър Мистофелис!

Знае се, той е изкусен гадател,
а също опитен заклинател.
Чуйте ме и недейте се мръщи,
ще го откриете винаги вкъщи.
Друг като него няма в целия град -
с толкова тайни незначайни богат.
Често прави изненади, илюзии,
а понякога - ексцентрични конфузии;
Мистър Мистофелис е по право кумир
и на най-ловкия индийски факир.

И всеки възкликва "Какъв котарак!
Толкова умен и токлова благ!"

Мистър Мистофелис е загадъчен маг,
черен до върха на опашката чак;
с черни лапи и черни очи,
и през иглени би се промушил уши.
По въже като косъм безстрашно минава
да познае скритата карта успява
и всекиго лесно ще заблуди
че мишки излязъл е да лови.
Той знае фокуси с коркови тапи,
лъжици и празни кутии от салати;
ако ви липсват вилица или даже две
и недоумявате къде са се дянали те,
нали бяха тук, при солта и пипера...
а ги намирате утре на пода в килера.

И всеки възкликва "Какъв котарак!
Толкова умен и токлова благ!"

Възпитан, скромнен и неприказлив,
бихте рекли даже, че е срамежлив,
но покрива нощем звучно оглася
докато край камината се унася;
или край огъня гласът му ехти,
когато на покрива той си върви.
В способностите му няма съмнение,
от него понякога няма спасение:
в градината му крещели цял ден
докато кротко в хола спял уморен.
Той наскоро (о, невероятна загадка!)
извади 7 котета от обикновена шапка.

Великолепният, магичният
Мистър Мистофелис!

Спомени

Зората...
мечтата на слънчогледите
и тъгата на розите.
Досущ слънчоглед,
аз обръщам взор към зората
и чакам деня.
И чакам мечтата.

Ето, по изгрев, щом пукне зората
в тишината, по-гъста от лепкава кал
думата царска слага край на играта
и сочи кого за нов живот е избрал.

Спомени...
Обърни се към Луната -
нека споменът те води,
душата нека се разтвори
за да открием щастието си в нея
и заживеем нов живот.

Спомени...
Насама с Луната
и отминали усмивки.
Сякаш помня красотата,
сякаш щастието познавах;
нека спомените оживеят,
спомените ни ще надживеят
тягостния дъх на утринта.
Умират уличните лампи,
бележат края на нощта.
Зора зори -
предвестник на деня.

Трябва изгрева да чакам
с мислите за нов живот.
В прегръдките на слънчев лъч
мракът ще остане спомен
и нов ден ще се възвести.

Летем слънцето в дърветата
води маскарад без край.
Като цвете съсено в зората
спомените избледняват.

Докосни ме,
остави ме
със спомените насама
за миналото слънчево и ярко.
Слей се с мен, ела, почувствай
в щастието душата как ликува:
нов ден се възвести!

Пътуване към златоносната жила

Нагоре, край всеки дом и хотел
по пътя, по който сам си поел.

Нагоре, край всеки дом и хотел
по пътя, по който сам си поел.

Нагоре, нагоре, оттатък Луната -
нагоре към златната жила богата.

Божествена мистерия безкрайна
на същност котешка потайна.

Отвъд катедралния купол и свод,
за вечната котка - вечен живот!

Как да се обърнем към котката?

Различни котки опознахте
и струва ми се, че разбрахте
как във характера им да проникнете
и как в душите да надникнете;
а там е скрита истината проста -
че те на хората приличат доста.
Видяхте как се трудим, забавляваме
къде живеем, ходим, обитаваме.
Едничка тайна ни остава да отгърнем:
как ний към котката да се обърнем?
Отпърво аз ще ви подуча:
котката не ви е куче.
С котките подходът бил такъв:
"Никога не заговаряй пръв".
Не съм съгласен с тези хора.
Към котката да се обърнеш? Моля -
но не забравяйте тогава,
учтивостта тя уважава.
Покланяте се, шапка сваляте,
"О, котко" тихо промълвявате...
Ала преди приятелство навек
да свърже котката с човек,
една последна дреболия -
с млекце напълнена чиния,
сегиз-тогиз парче пастет
(че котаракът е естет)
или пък късче пуйка даже -
как предпочита, сам ще каже.
Тъй ще ви позволи да я обичате
и именно да я наричате.
Помнете - котката с търпение
очаква знак на уважение.
Че не е лесно, съм съгласен;
че пътят е трънлив, опасен -
ала целта си заслужава -
тя вечно ще ви уважава.

СИНОПСИС

Когато завесата се вдига, една черно-златиста котка на име Деметра се промъква под прожекторите... една по една изпълзят и останалите котки. Те пеят "Възхвала на котките", която описва с какво котките се отличават от останалите. Всички танцуват радостно, докато Мункустреп не забелязва сред публиката човек, който не знае какво е истинска котка! За него котките рецитират поемата "За имената на котките", от която научаваме, че всяка котка имат **три** различни имена: едното е за употреба у дома, второто - за употреба между самите котки и трето, известно само и единствено на нея.

Балът продължава с елегантно соло на чисто бялата Виктория. Мистофелис изскача и се присъединява към нея, за да изпеят заедно "Покана за бал". Мункустреп - "заместникът" на истинския лидер, Вехтия Котак, разказва на публиката какво представлява котешкият бал. Всяка година котките се събират да празнуват и да изберат онази от тях, която ще се прероди за нов живот.

Мункустреп представя Писана, домашната котка - обичлива и мила с всички около нея. Готова да учи мишките да светски обноски и да приема хлебарките за свои другарки, тя е нещо като добра леля на всички по-млади котки.

Писана бива прекъсната от Рум Тум - мъжкарят-любимец на всички котки. Вечно недоволен и капризен, той е предмет на непрестанно ухажване от останалите котки, които са готови на всичко, само и само да привлекат вниманието му.

На сцената се появява Гризабела, която бива обградена от мълчание и презрение. Отдавна напуснала родния дом в търсене на приключения, сега тя се завръща, ала никой не иска да я приеме обратно. Възрастните котки отдръпват децата си от Гризабела.

След Гризабела на сцената се явява Бонвиванко. Обичайки да си похапва, той е франтът и бохемът на компанията. Всички котки го обичат заради добрия му характер и особено Писана. Трясък слага край на неговата песен и котките се разбягват по ъглите на сцената.

Тревогата обаче е фалшива и първи дръзват да изпълзят навън Стори-пакост и Джери Белята. Те разказват за живота си край гара "Виктория", където честичко отмъкват туй-онуй от зазяпали се пътници. Дуетът обожава да вдига шум около себе си и скоро останалите котки се завръщат една по една.

Ала преди да кажат каквото и да било, Мистофелис пръв подушва техния водач - Вехтия Котак. Котките му помагат да се придвижи, докато Мункустреп, с помощта на Рум Тум, ни разказва неговата история. Всички се радват да видят своя обичан водач. Мункустреп му е притовил малка изненада - одата за "Битката на песовете". Тя е разказ за голяма битка между различни породи кучета, която бива решена със смелата намеса на един огромен котарак. Рум Тум прави каквото може, за да попречи на Мункустреп; въпреки това, Вехтия Котак се забавлява от сърце.

Втори трясък отново смущава празненството на котките. Оттук започва и същинският бал. Котките пият как се приготвят за цяла нощ танци и веселие. Отново се отличава с танца си Виктория, която преминава ритуала на "посвещение" сред възрастните.

Гризабела прави втори опит да се присъедини към роднините си, но както и предния път, се натъква на студено мълчание. Запявайки своята очарована мелодия, Гризабела протяга лапа... но тя остава празна. Огорчена, Гризабела се оттегля в мрака на нощта.

Котките се събират около Вехтия Котак, за да чуят напътствията ме за "Мига на щастието". Припява му една от най-младите котки - Джемима.

Следващият персонаж, който се явява, е Гюс - котаракът-театрал. Джелилорум припомня неговата младост, наситена с великолепни изпълнения на театралния подиум, а после самият Гюс довършва разказа.

Тъжното настроение бива сменено с бодрия ритъм на Трака-трак - железопътния котарак. Без него тежки времена очакват железницата! Когато той обаче се качи на вечерния експрес, пътят гарантирано минава като по мед и масло.

Случва се обаче и най-лошото - появява се Макавити - неуловимият престъпник. Котарациите правят кръг, за да предпазят котките и малките, заедно с Вехтия Котак. Макавити обаче успява да разкъса кръга и да сграбчи Вехтия котак. Неговите бандити отвличат котешкия водач и котките се втурват да го преследват. Деметра и Бомбалерина остават сами да пазят малките. Те изпяват песента за вечно недосегаемия Макавити.

В единия край на сцената се появява фигура досущ като на Вехтия Котак. Деметар обаче разпознава измамата и се хвърля върху нея, за да измъкне изпод наметалото самия Макавити. Мункустреп повежда битка на живот и смърт, в която успява да рани сериозно Макавити. Бандитът успява да избяга, като в последния момент потапя целия двор в тъмнина. Единствен лунният лик огрява празната сцена...

Рум Тум се завръща и предлага да бъде повикан магичният мистър Мистофелис. Той е разкошен черно-бял котарак, изкусен познавач на тънкостите на магията. Мистофелис връща светлината на котешкия бал, а малко по-късно успява да спаси и Вехтия котак. Всички запяват хвалебствие на този ненадминат котарак.

Всички отново са заедно и Джемима напомня, че утрото приближава. Време е Вехтия Котак да направи своя избор и да определи котката, която ще поеме към златоносната жила, за да се прероди.

Гризабела се явява за последен път. Котките отново не я приемат топло, но този път нямат сили да я прогонят. тогава Гризабела запява вълневащата песен за спомените. Трогнати до дъното на душата си, котките я приемат при себе си, а Джемима довършва песента на изтощената Гризабела. Думите ѝ са толкова силни, че по котешките лица се стичат сълзи... Готова да си тръгне отново, този път завинаги, Гризабела бива спряна от една протегнатата ръка - малката Виктория. Сега вече Виктория и Джемима не могат да скрият своята привързаност към Гризабела и радостта си, че я виждат. Мигът на радост достига своя връх, когато пред нея се покланя самият Вехт Котак... защото именно тя е избранницата - да поеме към златоносната жила и да се прероди.

Всички котки изпращат Гризабела, а Вехтия Котак закрива техния бал с отговора на вечния вървос - "Как към котката да се обърнем?"

ГЕРОИТЕ

Алонсо - Черно-бял мъжкар, който - по всичко личи - е обект на интерес от голям брой котки... Не се знае повече за него, понеже той главон танцува и почти не пее.

Бонвиванко - Котаракът-бохем. Обича хубавия живот и насладите, неслучайно тежи "сто кила". Отнася се леко високомерно към останалите котки, но има добър нрав и те го обичат.

Бомбалерина - С червеникава окраска, тя обича да флиртува, но най-вече си пада по двама откотарациите: Рум Тум и Пунсивал. Според слуховете, имала е нещо общо и с Макавити, но това си остава недоказано. Най-добрата ѝ приятелка е Деметра, с която нищо чудно и да са сестри.

Касандра - Красива и елегантна, тази загадъчна котка не ни казва почти нищо за себе си.

Корикопат - Има брат-близък, Тантомайл, с когото имат особен нюх за ставащото наоколо. Винаги се движат в синхрон и по-добре от всички умят да общуват без думи.

Деметра - Най-добрата приятелка на Бомбалерина. Някои твърдят, че те двете даже са сестри. Деметра някога е била приятелка на Макавити, което обяснява нервното ѝ поведение всеки път щом той приближи.

Електра - Жизнерадостна млада котка, която е 100% луда по Рум Тум. Прави какво ли не, з ад а привлече вниманието му и въобще, обича да се забавлява.

Екзотика - Ако се загледате отблизо, ще забележите, че през време на представлението окраската ѝ се променя - от чисто кафява към кафяво-сивкава. Иначе, изявите ѝ са главно танцувални и не можем да научим особени подробности за нея.

Гризабела - Напуснала родния дом заради предизвикателствата на широкия свят, тя силно желае да се завърне обратно, но никой не я приема като близка. Само най-младит, Виктория и Джемима, са готови да се сближат с нея, понеже виждат истинската ѝ красота без предразсъдъците от миналото. Именно Виктория прави първата стъпка към връщането на Гризабела и ѝ протяга ръка. Вехтият Котак накрая избира точно Гризабела да се прероди за нов живот.

Гюс

Джелилорум - Тя е нещо като майка на всички останали котки. Винаги ги наглежда, грижи се за тях - особено, когато Макавити е наблизо.

Джемима - Една от най-младите котки, за които нищо чудно това да е първият бал в живота. Заедно с Виктория първи проявяват готовност да се сближат с Гризабела и да я приемат обратно в своя дом.

Писана - Домашната котка, която също е силно привързана към всички млади - а, възможно, е истинска майка и на доста от тях. Винаги отзивчива и готова да помогне, тя насочва енергията си даже там, където не е необходимо - да учи мишките на светски обноски.

Макавити - Цели книги могат да се напишат за него. Наричат го "Тихата стъпка" - най-изисканият и същевременно, най-безкомпромисният сред престъпниците. Притежава сякаш магическа сила, която винаги го измъква невредим. Бил някога в компанията на Деметра, а говори се, и на Бомбалерина, той винаги създава главоболия на мирните котки - а защо, никой не знае. В ноща на бала обаче неговият план успява само временно...

Мистофелис - Магичният мистър Мисофелис! Запазил нещо от детския характер в душата си, той е най-чувствителният и най-загадъчният от всички котки. Готов да общува с всички, той никога не разкрива себе си докрай. Умението му да върши всякакви вълшебства ще помогне да бъде осуетен пъкления план на Макавити.

Джери Белята - Заедно със своя приятел, Сотри-пакост, обитават района на гара "Виктория" и са се превърнали в страшилище за всеки, дръзнал да им се изпречи на пътя.

Говори се даже, че двамата работят за Макавити, обаче си остават членове на голямото котешко семейство.

Мункустрап - Пазителят на котките и водач в отсъствието на Вехтия Котак. Именно Мункустрап най-вероятно един ден ще го наследи. Засега той се нагърбва със задачата да пази малките и се изправя лице в лице с Макавити, когато успява да рани и прогони.

Вехтия Котак - По право, предводител на всички котки. Най-възрастен и опитен, той е и баща на немалко от тях. Макар оттеглил се на заслужена почивка, той неизменно се радва на почит от страна на всички и именно нему принадлежи правото да определи кой ще поеме пътя към нов живот. В нощта на бала Вехтия Котак бива отвлечен от Макавити, но по-късно спасен от мистър Мистофелис.

Платон - Не знаем много за него, понеже той главно танцува или пее в хор с останалите. Обикновено с движи в компанията на Пунсивал, Алонсо и Рум Тум.

Пунсивал - Обича да се движи, да скача насам-натам и да заваблява останалите. Понякога си пъха носа не където трябва, но веселият нравинаги го спасява. Танцува заедно с Бомбалерина по време на бала и според някои, те са двойка.

Стори-пакост - оитава гара "Виктория" заедно с Джери Белята, с когото са неразделни. Готови са на всичко - отчасти заради изгодата, отчасти заради авантюрата. Смята се, че работят за Макавити, но си остават членове на котешкото семейство.

Румпус - Истински кошмар за всички кучета, той се явява съвсем за кратко и е трудно да кажем нещо повече за него.

Рум Тум - Необичаен котарак, палавник по душа. Винаги иска обратното на онова, което му пердлагате. Капризен до безкрайност, той е обект на непрестанно обожаване от всички котки. Рум Тум отлично знае цената си и не пропуска да демонстрира способностите си.

Трака-трак - Железопътният котарак, без когото влаковете и пощите са обречени на гибел. Нещо като чичо на останалите по-млади котки, той непрестанно е на път, но никога не пропуска да се завърне в нощта на бала.

Тантомайл - Загадъчната близначка на Корикопат. Водени от вродения си нюх, те се движат винаги в унисон и умеят да се разбират без думи и дори без погледи. She is a mystical cat with a twin brother named Coricopat.

Виктория - Една от най-младите котки редом с Джемима. Игрива и елегантна, най-добрата танцьорка на бала.

ИЗПЪЛНЕНИЯ

ВЪЗХВАЛА НА КОТКИТЕ	всички
ЗА ИМЕНАТА НА КОТКИТЕ	всички
ПОКАНА ЗА БАЛ	Мистофелис, Мункустрап, Виктория
ПИСАНА, ДОМАШНАТА КОТКА	Мункустрап, Писана, Деметра, Бомбалерина, Джелилорум
РУМ ТУМ	Рум Тум
ГРИЗАБЕЛА	Гризабела, Деметра, Бомбалерина
БОНВИВАНКО	Бонвиванко, Писана, Джелилорум, Бомбалерина
СТОРИ-ПАКОСТ И ДЖЕРИ БЕЛЯТА	Стори-пакост, Джери Белята
ВЕХТИЯТ КОТАК	Мункустрап, Рум Тум, Вехтия Котак
БИТКАТА НА ПЕСОВЕТЕ	Мункустрап, Румпус
БАЛЪТ	всички
СПОМЕНИ - РЕПРИЗА	Гризабела
МИТЪГ НА ЩАСТИЕТО	Вехтия Котак, Джемима
ГЮС, КОТАРАКЪТ-ТЕАТРАЛ	Джелилорум, Аспарагус
ТРАКА-ТРАК, ЕДИН Ж. П.-КОТАРАК	Трака-трак
НЕУЛОВИМИЯТ МАКАВИТИ	Деметра, Бомбалерина, Алонсо, Макавити, Мункустрап
МАГИЧНИЯТ МИСТЪР МИСТОФЕЛИС	Мистофелис, Рум Тум
СПОМЕНИ	Джемима, Гризабела
ПЪТУВАНЕ КЪМ ЗЛАТОНОСНАТА ЖИЛА	всички
КАК КЪМ КОТКАТА ДА СЕ ОБЪРНЕМ?	Вехтия Котак